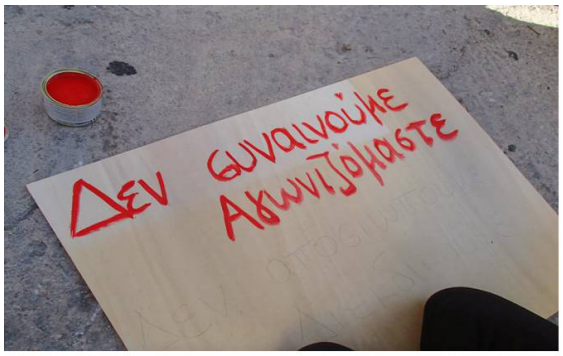

“ Ακόμα και τη συνηθισμένη σημασία των λέξεων
σε σχέση με τα πράγματα την άλλαξαν
για να δικαιολογήσουν τις πράξεις τους”
(Θουκυδίδης Γ 82)

“Αξιολόγηση”, “αυτοαξιολόγηση”! ΄Οσο πιο βαρύγδουπα ηχούν οι λέξεις, τόσο πιο ύποπτο, ίσως και επικίνδυνο, φαντάζει το περιεχόμενό τους.

Σε μια κοινωνία ρημαγμένη και φτωχοποιημένη, σ’ ένα λαό στερημένο από τα στοιχειώδη δημοκρατικά δικαιώματα στην υγεία, στην παιδεία, στη δουλειά, σ’ ένα δημόσιο σχολείο που, ταλαιπωρημένο ήδη από τις πολιτικές λιτότητας, καταρρέει καθώς καλείται περισσότερο από ποτέ να ανταποκριθεί στις ανάγκες της αγοράς, σε μια εκπαιδευτική κοινότητα που δέχτηκε την αγριότερη επίθεση με συγχωνεύσεις σχολείων , κατάργηση ειδικοτήτων, τη διαθεσιμότητα χιλιάδων, τις απολύσεις εκατοντάδων συναδέλφων, την ακόμα μεγαλύτερη περιθωριοποίηση των μαθητών της τεχνικής εκπαίδευσης, είναι φανερό ότι η “αξιολόγηση” και η εξωραισμένη έκδοσή της, η “αυτοαξιολόγηση”, δεν θα βελτιώσουν το εκπαιδευτικό έργο, αλλά θα δώσουν το τελικό χτύπημα καλώντας τους συναδέλφους να υποκύψουν σ΄ ένα γραφειοκρατικό τερατούργημα που μετατρέπει τον δάσκαλο σε υπολογιστή, τον συνάδελφο σε ανταγωνιστή, τον προιστάμενο σε φόβητρο, το σχολείο σε αρένα, για να νομιμοποιηθεί τελικά η κατάργηση και άλλων δημόσιων σχολείων, η απόλυση χιλιάδων αυτή τη φορά συναδέλφων, για να επικυρωθεί η παράδοση της Δημόσιας Παιδείας στα ιδιωτικά συμφέροντα.

Εδώ και τριανταπέντε χρόνια, τα τριανταδύο στα Δυτικά, αφοσιώθηκα στο δημόσιο σχολείο.Και είναι αλήθεια ότι οι συνάδελφοί μου κι εγώ ζήσαμε τις καλύτερες στιγμές του, λίγα χρόνια μετά την πτώση της χούντας, στον δημοκρατικό πυρετό της Μεταπολίτευσης, 1981,1988,1997,1998,1999,2006, 2008 διεκδικήσαμε και κερδίσαμε τουλάχιστον την αξιοπρέπεια του δάσκαλου. Δεν ήταν όλοι οι αγώνες νικηφόροι, όμως διδάξαμε στους μαθητές μας ότι το δημόσιο σχολείο είναι προνόμιο ανεκτίμητο, ότι ο αγώνας για ένα κόσμο καλύτερο είναι καθήκον, ότι είναι αυτονόητες η αλληλεγγύη και η συναδελφοσύνη κι ακόμα ότι η γνώση δεν είναι μέσο ατομικής αναρρίχησης, αλλά το αποτελεσματικότερο και

ισχυρότερο όπλο στη διεκδίκηση μιας δικαιότερης κοινωνίας.

Επειδή, λοιπόν, δεν μπορώ να ξεχάσω και να προδώσω ότι μια ολόκληρη ζωή θεώρησα χρέος μου να διδάξω στα παιδιά, ΔΕΝ ΘΑ ΥΠΟΚΥΨΩ και ΔΕΝ θα συμμετάσχω στην ομάδα "αυτοαξιολόγησης" του σχολείου μου στην οποία με όρισαν παρά τη θέλησή μου και τη δηλωμένη άρνησή μου. Το οφείλω στους μαθητές μου, στους συναδέλφους μου, σ' αυτούς που δοκιμάζονται από τη διαθεσιμότητα και τις απολύσεις, σε όλους που αγωνίζονται για δουλειά και αξιοπρέπεια.

Αθήνα, 21 Απρίλη 2014

Μάρω Δημάκου
Καθηγήτρια φιλόλογος στο 1ο Γενικό Λύκειο Καματερού